

bringe Behandlingen deraf, og heller ikke med Hensyn til dem har Ministeriet villet anerkjende den Anvendelse, dette Thing gjorde af sin egen Forslagsret.

Vi leve saaledes under Forhold, hvor Regjeringen opkræver Skatter, afholder Udgifter og udsteder Love, uden at dette Thing faar nogen enten forudgaaende eller efterfølgende Indflydelse derpaa, skjøndt det efter Grundloven skulde være et sidestillet Led i Lovgivningsmagten.

Selv den Fortringsret, der efter Grundloven tilkommer dette Thing ved Behandlingen af Finantsloven, har Ministeriet troet at kunne sætte sig ud over ved at fremlægge i det andet Thing det her forfattede Finantslovsforslag for det kommende Finantsaar.

Heller ikke Grundlovens Sikkring af Rigsdagsmændenes personlige Frihed har afholdt Ministeriet fra uden nogen retslig Nødvendighed at lade fængste Medlemmer af dette Thing, ja endog dets valgte Formand.

Det eneste Middel, Ministeriet har forsøgt til at udjævne den fordærvelige Modfætning mellem sig og dette Thing, har været et Forslag til en Ændring af Grundloven, hvorefter den Finantslov, der aarlig bestemmer hele Statshusholdningen, skulde afgjøres ved en Lodtræknings Tilfældigheder, en Løsning, som dette Thing umulig kunde finde forsvarelig.

Hvor skarpt Thinget end har fundet det nødvendigt at optræde overfor, hvad det maatte anse for Krænkelse af sin grundlovmæssige Ret, er det sig bevidst ingenfinde at have gaaet udenfor eller overstredet nogen Bestemmelse i Grundloven og i sin Færd at have været i fuld Overensstemmelse med sine Vælgere, en Overbevisning, hvori det end ulykkeligere har følt sig styrket ved Ministeriets Unbladelse af at anvende Kongens Oplosningsret.

Der er efter denne Samling, endnu mindre end efter nogen tidligere, Haab om, at Modfætningen mellem Ministeriet og Folkethinget kan udjævnes. Skal Folket desuagtet med nogen Fortrøstning kunne gaa Fremtiden imøde, vil det være et uafviseligt Krav, at Grundlovens Forudsætning fyldestgøres: et Ministerium, der formaar indenfor Grundlovens Grændser at samarbejde med begge Rigsdagens Afdelinger.

[Den langt overveiende Del af Medlemmerne sluttede sig til denne Udtalelse ved at rejse sig.]

Den fungerende Formand (Høgsbro): Det omtalte kongelige Nabne Brev lyder saaledes:

Vi Christian den Niende, af Guds Raade Konge til Danmark, de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenburg, Gjøre vitterligt: At Vi allernaadigst have besluttet, at Rigsdagens nærværende ordentlige Samling skal sluttes i Dag.

Thi slutte Vi herved Rigsdagen som foran nævnt.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg den 8de Februar 1886.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian N.

(L. S.)

J. B. S. Estrup.

Nabent Brev, hvorved Rigsdagens ovennævnte ordentlige Samling sluttes den 8de Februar 1886.

Der staar saaledes kun tilbage at lade Protokollen oplæse og vedtage.

Sekretæren, Hansen (Sir), oplæste derefter Protokollen for indeværende Møde, hvorpaa den blev underskreven.

Den fungerende Formand (Høgsbro): Hermed erklærer jeg altsaa det sidste Møde i denne Samling for hævet.

Mødet hævet Kl. 1. 20'.